

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Συναγερμός αντί προλόγου	11
Η Διαλεχτή	14
Στην πλατεία.	21
Στην αίθουσα συνεδριάσεων του δήμου	32
Έναν μήνα μετά	44
Τα προπονητικά κέντρα	62
Το στοίχημα	72
Η μεγάλη απόφαση	83
Το δώρο	99
Η μεγάλη αναμέτρηση.	117
Δύο φοβερές αποκαλύψεις.	127
Οι ομάδες παρακολούθησης	146
Το Φάντασμα	163
Τα γεγονότα τρέχουν ραγδαία.	175
Φούσκα... παράσταση	206
Τέλος εποχής	229
Έναν χρόνο μετά	252

Συναγερμός αντί προλόγου

Ο συναγερμός του μουσείου άρχισε να χτυπά χαράματα το πρώτο Σάββατο του Ιούνη, σκίζοντας τη σιωπή που τύλιγε την πόλη της Διαλεχτής. Από τα φωτισμένα, ανοιχτά παράθυρα των σπιτιών κρέμονταν κεφάλια και πρόσωπα με γουρλωμένα μάτια γύρευαν να δουν τι συνταρακτικό είχε συμβεί, ώστε να χτυπήσει ο συναγερμός και να πεταχτούν έντρομοι από τα κρεβάτια τους. Σύντομα ένας τρομαγμένος ψίθυρος ξεχύθηκε στους δρόμους αναζητώντας μιαν απάντηση.

—Δεν είναι δυνατόν! Η θυμωμένη φωνή του δημάρχου ακουγόταν δυνατή, σαν να 'θελε να καλύψει τον εκκωφαντικό ήχο και την ταραχή του μαζί. Τον πρώτο τον κάλυψε. Η ταραχή του όμως είχε ήδη απλωθεί στο φουσκωμένο, στρογγυλό πρόσωπό του, βάφοντάς το κατακόκκινο. Συνήθως εκείνο που ξεχώριζε πάνω του ήταν η πολύ μεγάλη μύτη του. Τώρα έμοιαζε με μελιτζάνα πάνω σε ένα τεράστιο κοκκινογούλι. Τα λεπτά του χείλη έτρεμαν, το ίδιο και το ακουστικό του τηλεφώνου που κρατούσε στα χέρια του.

—Αποκλείεται! Είναι αδύνατον να συμβαίνει τέτοιο πράγμα... Τι ώρα έγινε;... Και...

Στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής ακουγόταν μια σπασμένη γυναικεία φωνή να απολογείται, ή μάλλον προσπαθούσε να απολογηθεί, γιατί ο δήμαρχος δεν άφηνε περιθώρια.

—Ε τότε ποιος ηλίθιος πάτησε τον συναγερμό;... Καλά καλά... θα μου τα πεις σε λίγο... πρέπει να δώσω οδηγίες... κλείσε... θα μου τα πεις σε λίγο... περίμενε οδηγίες μου κι εσύ.

Παραδίπλα, κοντά στο παράθυρο, η όμορφη γυναίκα του, η Σουζάνα, τυλιγμένη με ένα γαλάζιο σάλι πάνω από το κατάλευκο μεταξωτό νυχτικό της, τον κοιτούσε με αγωνία να κλείνει το τηλέφωνο χτυπώντας δυνατά το ακουστικό πάνω στη βάση του. Πριν προλάβει να τον ρωτήσει τι συμβαίνει, ξαναχτυπά το τηλέφωνο. Τραβάει την κουρτίνα και κοιτάζει έξω από το παράθυρο την πόλη που απλώνεται μπροστά στα μάτια της την ώρα που ξημερώνει. Δύο περιπολικά διασχίζουν με μεγάλη ταχύτητα τον κεντρικότερο δρόμο με τη σειρήνα να ουρλιάζει, σκορπίζοντας ό,τι είχε απομείνει από τη σιωπή της νύχτας. Παραπίσω ακολουθεί ένα πυροσβεστικό όχημα. Όλα τα σπίτια είναι τώρα φωταγωγημένα, ενώ στην κεντρική πλατεία, όπου βρίσκονται και το δημαρχείο και το μουσείο, ένα τετράγωνο πάνω από τον παραλιακό δρόμο, μοιάζει να έχει μαζευτεί αρκετός κόσμος.

—Να μην αφήσετε κανέναν να μπει μέσα μέχρι να 'ρθω. Το καταλάβετε; Αυστηρή εντολή να μην μπει κανείς μέσα.

Η Σουζάνα είχε πλέον καταλάβει τι είχε συμβεί και, πριν προλάβει να ρωτήσει, ακούστηκε η ανήσυχη φωνή του δημάρχου, που την κοίταζε με άδειο βλέμμα:

—Πρέπει να παραμείνω ψύχραιμος... Σουζάνα... τα ρούχα μου γρήγορα... πρέπει να βιαστώ... άσε τα λόγια... φέρε τα ρούχα μου.

Η γυναίκα υπάκουσε φεύγοντας αμίλητη.

Λίγο αργότερα μπροστά από το δημαρχείο ο οδηγός της μαύρης λιμουζίνας ανοίγει την πόρτα και, με το που πάει να βγει ο δήμαρχος, πέφτουν πάνω του κάμερες, μικρόφωνα, δημοσιογράφοι, διάφοροι περιέργοι, πολλοί φοβισμένοι, αναμαλλιασμένοι αστυνομικοί που προσπαθούν να βάλουν μάτια μια τάξη, πυροσβέστες που περιμένουν να τους πουν τι να κάνουν, κόσμος πολύς, κορναρίσματα στους δρόμους που έχει διακοπεί η κυκλοφορία – γενικά επικρατεί ένας χαμός.

Προτείνω καλύτερα να μην μπλεχτούμε σ' αυτόν. Μέχρι να ησυχάσουν τα πράγματα και να ξαναποκτήσει η πόλη τον φυσιολογικό της ρυθμό, ας πάμε να δούμε πώς ήταν η ζωή στη Διαλεχτή πριν από το σημερινό ξημέρωμα.

Η Διαλεχτή

Η Διαλεχτή είναι μια μικρή παραθαλάσσια πόλη, πρωτεύουσα του ομώνυμου νησιού, με μεγάλη τουριστική κίνηση τους θερινούς μήνες.

Βέβαια, μέχρι και πριν από έξι χρόνια δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Ήταν μια ασήμαντη πόλη σε ένα σχεδόν ξεχασμένο νησί, χτισμένη αμφιθεατρικά στους πρόποδες του Κάρβουνου. Ψηλά στο βουνό οι βοσκοί έβοσκαν ελεύθερα τα κοπάδια τους, ενώ στις κοιλάδες της ενδοχώρας οι αγρότες καλλιεργούσαν τα αμπέλια τους και φρόντιζαν τις ελιές τους. Στο μικρό λιμανάκι άραζαν τα καϊκια και στην προβλήτα οι ψαράδες άπλωναν την ψαριά τους και ξέμπλεκαν τα δίχτυα τους. Στην εξωτερική πλευρά του μικρού μόλου ερχόταν κι αγκυροβολούσε μια φορά τη βδομάδα το πλοίο από την πρωτεύουσα, όποτε βέβαια το επέτρεπε ο καιρός. Με δυσκολία τα έφερναν βόλτα οι άνθρωποι, με πολύ μόχθο, έρμια στις διαθέσεις τ' ουρανού και της θάλασσας.

Τ' απογέματα και τις Κυριακές μετά την εκκλησιά μαζεύονταν όλοι στη μεγάλη πλατεία με τους ευκάλυπτους, όπου στ' ανατολικά δέσποζε επιβλητικό το δη-

μαρχείο και στα δυτικά ένα μικρότερο αλλά πανέμορφο διατηρητέο διώροφο κτίσμα μέσα στο οποίο στεγαζόταν το μουσείο της πόλης. Στην αίθουσα του ισόγειου υπήρχαν εκθέματα ιστορικού και λαογραφικού ενδιαφέροντος ενώ στην πάνω αίθουσα τα αρχαιολογικά ευρήματα του τόπου.

Στα παγκάκια της πλατείας σκίρτησαν εφηβικές καρδιές, στα καφενεία της αναλύθηκε όλη η πολιτική ιστορία της χώρας, στα μεζεδοπωλεία της σφυρηλατήθηκαν φιλίες δυνατές, στο σιντριβάνι της ξεπλύθηκαν ένοχα μυστικά, στα πλακάκια της παρέλασαν μορφονιές και στο καφεζαχαροπλαστείο Αμβροσία τα εκπληκτικά γαλακτομπούρεκα του κυρ Παντελή γλύκαιναν τ' απογέματα και τις σχόλες των κατοίκων.

Εκεί μαζεύονταν κι οι πιτσιρικάδες και παίζανε ποδόσφαιρο και κάνανε σουζες και κωλιές με τα ποδήλάτά τους και χωνόντουσαν τα ποδήλατα στις μικρές περιοχές των ομάδων και τρυπώνανε οι μπάλες κάτω από τους τροχούς και να σου τούμπες, καβγάδες, βρισιές, ξύλο, κυνηγητό, φιλιώματα, πειράγματα, γέλια. Η πλατεία ήταν η καρδιά της πόλης.

Έτσι ήρεμα κυλούσε η ζωή στη Διαλεχτή ως τη χρονιά –πριν από έξι χρόνια, όπως είπα– που εκλέχτηκε για πρώτη φορά δήμαρχος ο Μελιτζάνας – έτσι τον αποκαλούσαν εξαιτίας της μύτης του. Ο Μελιτζάνας λοιπόν, κατά κόσμον Ιωάννης Μακρουχέρης, ήταν άνθρωπος πολύ φιλόδοξος, άλλωστε το διακήρυττε

και προεκλογικά: «Ψηφίστε με και θα αλλάξω τη ζωή σας προς το καλύτερο!».

Και πράγματι τον ψήφισαν. Έναν μήνα μετά την εκλογή του έδωξε κακήν κακώς, κατηγορώντας τον για κακοδιαχείριση, τον διευθυντή του μουσείου, παλιό συμμαθητή και αντίπαλό του στις εκλογές, τον Σοροπάκια. Έναν άνθρωπο πολύ διαβασμένο, με ευγένεια στους τρόπους του, με οξεία, διεισδυτική σκέψη, που την εξέφραζε πάντοτε σε ήπιο τόνο. Έτσι τον αποκαλούσαν από παλιά, επειδή σύχναζε στην Αμβροσία, λάτρευε τα γαλακτομπούρεκα του κυρ Παντελή και διαρκώς του ζητούσε να του συμπληρώσει στη μερίδα του κι άλλο σιρόπι. «Βάλε κι άλλο, μην το λυπάσαι» του έλεγε πειραχτικά με ήρεμη φωνή. Ο κυρ Παντελής ανταπέδιδε τα πειράγματα βάζοντάς του όλο και λιγότερο σιρόπι – ήθελε να δει τον καλό του φίλο να θυμώνει, αλλά μάταια. Ο Σοροπάκιας, κατά κόσμον Μιλτιάδης Χρυσοστόμου, παρέμενε πάντα ήρεμος.

Τον έδωξε λοιπόν από το μουσείο ο δήμαρχος και στη θέση του τοποθέτησε τη δόκτορα Αικατερίνη Μοιραίου, καθηγήτρια Μουσειακής Αγωγής στο πανεπιστήμιο της πρωτεύουσας.

Λίγες μέρες μετά την τοποθέτησή της, βράδυ Δευτέρας, ο δήμαρχος κάλεσε τα τοπικά κανάλια και έχοντας δίπλα του τη νέα διευθύντρια ανακοίνωσε πως στο υπόγειο του μουσείου ανακαλύφθηκε ένα κειμήλιο τεράστιας αρχαιολογικής και ιστορικής σημασίας,

που «θα άλλαζε όσα γνωρίζαμε ως τώρα για την ιστορία του τόπου». Λόγω της σπουδαιότητάς του και της σημαντικότητας της αξίας του, διευκρίνισε στη συνέχεια η δόκτωρ Μοιραίου, θα έπρεπε να σιγουρέψουν και να πιστοποιήσουν τη γνησιότητα του ευρήματος. «Το εύθραυστον του ευρήματος δεν επιτρέπει την οποιανδήποτε μετακίνησή του. Ομάδα αρχαιολόγων αλλά και ιστορικών έχει κληθεί και εργάζεται ήδη προς την κατεύθυνση αυτή. Η όλη διαδικασία θα είναι οπωσδήποτε χρονοβόρα. Μια βιαστική και άστοχη διαπίστωση θα εξέθετε, πράγματι, την πόλη» διευκρίνισε με ύφος σοβαρό και περισπούδαστο ο δήμαρχος.

Αστραπιαία, τα νέα διαδόθηκαν παντού. Γρήγορα φάνηκε πως η διατήρηση του μυστηρίου που κάλυπτε το εύρημα είχε μεγαλύτερη απήχηση κι απ' το ίδιο το εύρημα, αρκεί που η τηλεόραση μιλούσε καθημερινά γι' αυτό. Έτσι, σύντομα η πόλη έγινε γνωστή και πλήθος κόσμου άρχισε να συρρέει στο νησί.

Αμέσως ο δήμαρχος γκρέμισε το παλιό μουσείο και στη θέση του, τρόπος του λέγειν στη θέση του, έχτισε το νέο μουσείο, που στην πραγματικότητα κάλυπτε τα τρία τέταρτα της πλατείας. Ελεύθερος έμενε μόνον ο χώρος μπροστά από το δημαρχείο.

Επρόκειτο για ένα υπερσύγχρονο, εντυπωσιακό, στρογγυλό, γυάλινο κτίριο, που «καθόταν» πάνω σε τέσσερις κυρτές, απσάλινες κολόνες ύψους είκοσι μέτρων. Έμοιαζε με ούφο, σαν αυτά που βλέπουμε στις ταινίες επιστημονικής φαντασίας, ή κατά άλλους με

μια γιγάντια μέδουσα που σκέπαζε την πλατεία. Οι τέσσερις κολόνες λειτουργούσαν ως είσοδος και έξοδος με κυλιόμενες σκάλες, δύο για άνοδο και δύο για κάθοδο. Από την «κοιλιά» του κτιρίου ανεβοκατέβαινε τις ώρες λειτουργίας του μουσείου ένα γυάλινο ασανσέρ που έμοιαζε σαν κάτουρο της προαναφερθείσας μέδουσας. Εσωτερικά οι αίθουσες απλώνονταν σε σπειροειδή μορφή καταλήγοντας στην κεντρική – μια μεγάλη, στρογγυλή αίθουσα όπου στη μέση της ακριβώς φυλασσόταν το κειμήλιο.

Όλοι έτρεχαν να δουν το επιβλητικό κτίριο, που ξεχώριζε σαν φάρος από το ανοιχτό πέλαγος κι η φήμη του άρχισε να απλώνεται παντού. Έτρεχαν λοιπόν να δουν το μουσείο της Διαλεχτής όπου φυλασσόταν το μυστηριώδες κειμήλιο κι όχι το ίδιο το κειμήλιο. Παρόλο που γνώριζαν πως δε θα το έβλεπαν, ένιωθαν ενθουσιασμένοι που γίνονταν κι οι ίδιοι μέρος του μυστηρίου. Όταν το κειμήλιο θα αποκαλυπτόταν, θα είχαν την ικανοποίηση πως ήταν κι αυτοί εκεί τότε που φτιαχνόταν το νέο μουσείο, τότε που η Διαλεχτή είχε αρχίσει να γίνεται γνωστή στα πέρατα του κόσμου.

Στις παραλίες κουβέντιαζαν γι' αυτό, έπειτα όμως τους συνεπήραν οι παραλίες, γιατί η αλήθεια είναι πως η Διαλεχτή διέθετε μικρά δαντελωτά κολπάκια με καταπληκτικές παραλίες, που γρήγορα οι ντόπιοι τις οργάνωσαν χτίζοντας τουριστικά μαγαζιά, ταβέρνες και μπαράκια, κι έτσι οι επισκέπτες έρχονταν και ξεφάντωναν και ξανάρχονταν και ξανάφευγαν εν-

θουσιασμένοι φέρνοντας κι άλλους κι άλλους και κάθε χρόνο βούλιαζαν οι παραλίες απ' τον κόσμο.

Οι κάτοικοί της είχαν κάθε λόγο να είναι ευχαριστημένοι. Στην αρχή το θέμα τους ήταν το εύρημα του μουσείου, στη συνέχεια το μυστήριο που το κάλυπτε, έπειτα το υπερσύγχρονο κι επιβλητικό μουσείο. Σύμφωνα, βλέποντας την κοσμοσυρροή και τις δουλειές τους που πήγαιναν απ' το καλό στο καλύτερο, το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν η διατήρηση του μύθου γύρω από το μυστηριώδες εύρημα και καθόλου το ίδιο το εύρημα, που έστεκε μονάχο και σιωπηλό μέσα σε ένα γυάλινο, φιμέ, μικρό κουτί, για να μην το αλλοιώσει το φως.

Αυτό έβλεπαν στην πραγματικότητα οι επισκέπτες. Ένα κουτί που χωρούσε στην αγκαλιά ενός μικρού παιδιού και περιείχε αυτό το άγνωστο εύρημα που άλλαξε τη ζωή όλων σχεδόν των κατοίκων της πόλης!

Ο δήμαρχος και η διευθύντρια του μουσείου είχαν απ' την αρχή διοχετεύσει επιμελώς στα μέσα ενημέρωσης πως το κειμήλιο έπρεπε να προφυλαχθεί από την έκθεσή του στο φως και στην υγρασία, για να μη χαθούν τα γράμματα που αχνοφαίνονταν πάνω του, καθώς η προσπάθεια αποκρυπτογράφησής τους συνεχιζόταν.

Η Διαλεχτή είχε αλλάξει για τα καλά. Οι μάντρες και τα βοσκοτόπια εγκαταλείφθηκαν. Στο Κάρβουνο, που –αν εξαιρέσεις το μικρό πευκόφυτο σημείο του,

το Φρύδι, όπου υπήρχαν τρεις τέσσερις βίλες, μεταξύ των οποίων και του δημάρχου— ήταν ένα γυμνό βουνό, τώρα είχαν ξεφυτρώσει μεγάλα, πολυτελή ξενοδοχεία με θέα το απέραντο γαλάζιο του πελάγους. Οι βοσκοί όπως και οι γεωργοί άνοιξαν τουριστικά μαγαζιά κι έβγαζαν πολλά λεφτά, ενώ οι ψαράδες πούλησαν τα ψαροκάικα και πήρανε πλοιάρια διοργανώνοντας μικρές κρουαζιέρες.

Όσο για την πλατεία, και μόνον η παρουσία του νέου μουσείου είχε αλλοιώσει οριστικά και αμετάκλητα την παλιά της εικόνα. Παρ' όλα αυτά, έγιναν κι άλλες αλλαγές. Τοποθετήθηκαν μεγάλες μαρμάρινες πλάκες κάτω, οι ευκάλυπτοι κόπηκαν, αφού το μουσείο παρείχε πλέον άφθονη σκιά, το σιντριβάνι εξαφανίστηκε, τα περισσότερα μαγαζιά κλείσανε κι η ζωή μεταφέρθηκε στον παραλιακό δρόμο. Στην πλατεία παρέμειναν πλήρως ανακαινισμένα, με ακριβή διακόσμηση, δύο γκουρμέ εστιατόρια, ένα wine bar με ζωντανή μουσική κι ένα ίντερνετ καφέ. Το μόνο που έμοιαζε να αντιστέκεται στον χρόνο και στον δήμαρχο ήταν το καφεζαχαροπλασείο Αμβροσία.

Στην πλατεία

Το καφεξαχαροπλαστείο Αμβροσία με τα μαρμάρινα τραπεζάκια του και τις ψάθινες καρέκλες κάτω από τους δύο μεγάλους ευκάλυπτους, καθώς βρισκόταν κοντά στο παλιό μουσείο, αποτελούσε εμπόδιο στα σχέδια του νέου δημάρχου, που είχε αποφασίσει να το κατεδαφίσει. Άλλωστε δεν είχε και τις καλύτερες σχέσεις με τον κυρ Παντελή, μιας και ανήκε στη στενή ομάδα του πολιτικού του αντιπάλου, του Σοροπάκια. Εκεί μαζεύονταν πια όσοι αντιδρούσαν στα σχέδια του δημάρχου.

Τη μέρα που ήταν να ξεκινήσει η κατεδάφιση του παλιού μουσείου συγκεντρώθηκαν έξω από το δημαρχείο καμιά κατοσταριά άτομα και φώναζαν οργισμένα:

- Καταστρέφεις την ιστορία του τόπου!
- Αλλοιώνεις τη φυσιογνωμία της πόλης για το προσωπικό σου συμφέρον!
- Θα λογοδοτήσεις για τις αυθαίρετες αποφάσεις σου!
- Θεομπαίχτη!
- Οι αυθαιρεσίες σου δε θα περάσουν!

Ο δήμαρχος παρέμενε στο γραφείο του μέχρι να κοπάσει η οργή. Ήξερε πως είχε με το μέρος του τη μεγάλη πλειοψηφία του κόσμου και τα τοπικά κανάλια κατήγγελλαν καθημερινά τους αντιδραστικούς που στέκονταν εμπόδιο στην πρόοδο και ευημερία του τόπου.

Τελικά έδωσε την εντολή να αρχίσουν οι μπουλντόζες την κατεδάφιση, αφού η αστυνομία απομάκρυνε τους διαμαρτυρούμενους. Για να αποφύγει, ωστόσο, παραπέρα ένταση, δεν τόλμησε να πειράξει το καφεζαχαροπλαστείο. Ο κυρ Παντελής κι ο ανιψιός του, ο Στράτος, είχαν δεθεί με αλυσίδα γύρω απ' τους δύο ευκάλυπτους, για να μην τους κόψουν, ενώ αρκετοί παρέμεναν μέσα στο μαγαζί. Την άλλη μέρα δέθηκαν δύο άλλοι μέχρις ότου φύγουν οι μπουλντόζες από την πλατεία.

Το αποτέλεσμα ήταν να σωθεί το καφεζαχαροπλαστείο και οι δύο ευκάλυπτοι, όμως σύντομα η Αμβροσία έχασε το μεγαλύτερο μέρος της πελατείας της, η οποία μεταφέρθηκε στον παραλιακό δρόμο, που τότε άρχισε να αναπτύσσεται μετά τα έργα ανάπλασης κι επέκτασης του λιμανιού από τον δήμαρχο.

Μόνοι θαμώνες ο Σοροπάκιας και η μικρή του ομάδα, που καθημερινά αντιδρούσαν στα μέτρα του δημάρχου.

—Χάλασε το μουσείο μας ο άτιμος και κοίτα τι έκανε, ένα τέρας πάνω από τα κεφάλια μας. Χάθηκε ο ουρανός και κρύφτηκε ο ήλιος, έλεγε ο καπετάν Ηλίας,

ένας κοτσονάτος εξηντάρης, με δέρμα μαυριδερό, ψημένο στον ήλιο και στην αρμύρα, απ' τους λίγους που κρατήσανε το ψαροκάϊκό τους.

—Θα μπορούσε να κάνει μια πιο ανθρώπινη κατασκευή και να διατηρήσει ως μέρος του νέου μουσείου το παλιό, παρατηρούσε χαϊδεύοντας το ξυρισμένο του κεφάλι ο Ευριπίδης, καθηγητής φυσικός στο Γυμνάσιο της Διαλεχτής και δεύτερος ξάδερφος της γυναικάς του Σοροπάκια.

—Παντελή, πιάσε ένα γαλακτομπούρεκο, φώναξε ο μπαρμπ' Ανέστης, που καθόταν μόνος του στο διπλανό τραπεζάκι.

—Ας το έκανε προς τον λόφο, αφού το ήθελε ντε και καλά να ξεχωρίζει, όχι να καταστρέψει την πλατεία.

—Έχει πάρει του κόσμου τα δάνεια, καπετάνιο, εξηγούσε ο Ευριπίδης, έχει καταχρεώσει το νησί για να κάνει τις τρέλες του. Μόνο για τις εκδηλώσεις εγκαινίων του μουσείου δαπάνησε δεν ξέρω κι εγώ πόσες χιλιάδες ευρώ.

—Φέρε το γαλακτομπούρεκο, ξαναφώναξε ανυπόμονα ο μπαρμπ' Ανέστης.

—Και τσιγκουνεύτηκε να διαθέσει λεφτά για την αναπαλαίωση του παλιού μας μουσείου.

—Επίτηδες το έκανε, γιατί να το αναπαλαιώσει; Η κατασκευαστική του εταιρεία ανέλαβε το νέο μουσείο, εκεί είναι τα φράγκα τα πολλά και στα ξενοδοχεία. Η εταιρεία του τα 'χτισε τα περισσότερα, πλουτίζει αυτός κι άσε εμάς τα κοροίδα να πληρώνουμε τα

δάνεια, απάντησε στο σχόλιο του καπετάνιου ο Ζαχάρης, που είχε το χαρτοπωλείο μέσα στην παλιά αγορά.

—Τη νύχτα μέρα έκανε μόνο με τα βεγγαλικά! επανήλθε ο Ευριπίδης.

—Κόκαλα, μωρέ, έχει το γαλακτομπούρεκο; άρχισε να λυσσά ο μπαρμπ' Ανέστης.

—Χώρα τις ορχήστρες, τις συναυλίες, τα τραπεζώματα σε τόσους επισήμους, κατέληξε ο Ευριπίδης.

—Ψοφά για τέτοια ο αφιλότιμος, πρόσθεσε ο κυρ Παντελής κρατώντας τον δίσκο με το γαλακτομπούρεκο. Μα να χτυπιέται κάτω, το μαγαζί δε θα μου το κλείσει.

—Θα μου το φέρεις... έκανε να πει ο μπαρμπ' Ανέστης, όμως η θέα του γλυκού τού έκοψε τη φόρα.

—Αν σε δει, κακομοίρη μου, να τρώς η κυρά Μαρίκα, αλίμονό σου κι εσένα κι εμένα. Θα μου κόψει το γάλα.

Ο μπαρμπ' Ανέστης είχε το τυροκομείο και προμήθευε το γάλα στην Αμβροσία. Εδώ και λίγο καιρό έχουν αναλάβει οι γιοι του, μιας κι ο ίδιος έχει προβλήματα υγείας.

—Άλλη φορά θα μπαίνεις μέσα να το τρώς. «Το κρίμα στον λαιμό σου» μου είπε πάλι σήμερα το πρωί η κυρά σου «θα τον πειράξει το σάκχαρό του, δεν κάνει να τρώει γλυκά» του 'πε μισοσοβαρά μισοαστεία ο κυρ Παντελής.

—Αυτό το αφιλότιμο δεν είναι γλυκό, φάρμακο είναι, απολογήθηκε ο μπαρμπ' Ανέστης.

Ο καπετάνιος έβαλε τα γέλια:

—Άμα σε δει, μωρέ, η κυρά Μαρίκα να το τρως, εκεί θα δεις φαρμάκι να στάζει από το στόμα της.

—Κακό χρόνο να 'χεις, γρουσουζή!

—Άμα σε ρβίρεις γλυκό σε άνθρωπο με σάκχαρο, είναι σαν να τονε σκοτώνεις, επανέλαβε τα λόγια της κυρά Μαρίκας ο κυρ Παντελής.

Ο μπαρμπ' Ανέστης ξίνισε τα σταφιδιασμένα μούτρα του σουφρώνοντας τα χείλη:

—Έννοια σου, μα αυτή 'ναι χειρότερη από το σάκχαρο και δε θεραπεύεται με τίποτα. Δεν υπάρχει γιατρικό στην περίπτωσή της.

Όλοι ξέσπασαν σε γέλια.

—Αν τολμήσει, θα μας βρει μπροστά του όλους μας, πετάχτηκε αποφασιστικά ο Στράτος.

—Μπράβο, γιε μου, έκανε ενθουσιασμένος ο μπαρμπ' Ανέστης, μα αυτή είναι ικανή να μας ξεπαστρέψει όλους.

—Δε λέει για την κυρά Μαρίκα, για τον δήμαρχο λέει, τον διόρθωσε ο καπετάν Ηλίας.

—Κι απ' αυτόν χειρότερη είναι, απάντησε με τρόπο απόλυτο ο μπαρμπ' Ανέστης και χώθηκε στο γαλακτομπούρεκό του.

—Τι να βρει! Όλοι πίνουν νερό στο όνομά του, επανέφερε το θέμα ο Ευριπίδης απευθυνόμενος στον νεαρό ανιψιό του κυρ Παντελή.

—Αντί να είναι όλη η πόλη στο πόδι όταν κατεδαφίζανε το μουσείο μας! Αυτό ήταν το πραγματικό κειμήλιο, πρόσθεσε ο Ζαχάρης. Τόσοι κατακτητές περάσα-

νε από το νησί μας κι όχι μόνο δεν το γκρεμίσανε, αλλά το κάνανε διοικητήριό τους, κι ήρθε αυτός με τις μπουλντόξες του, το γκρέμισε και τον αποθεώνουν κι αποπάνω, κατέληξε με αποστροφή.

Ο Ζαχάρης με τη λεπτή φωνή ήταν ο πιο ένθερμος υποστηρικτής του Σοροπάκια. Αν και ήταν συνομήλικοι με τον Ευριπίδη, πάνω από σαράντα, εκείνος μικρόδειχνε, κάτι που αρνιόταν να παραδεχτεί ο καθηγητής.

—Να του τα λες μέσα στο δημοτικό συμβούλιο, προέτρεπε ο μπαρμπ' Ανέστης τον Σοροπάκια κουνώντας το δάχτυλο με το ένα χέρι και σκουπίζοντας το σιρόπι απ' τα μουστάκια του με το άλλο.

—Του τα λέω, αλλά ελέγχει πλήρως το συμβούλιο. Μπορεί και περνάει ό,τι θέλει, απάντησε ο Σοροπάκιας.

—Να ξεσηκωθούμε! φώναζε ο Στράτος. Μόνο τα πρόβατα υπακούνε με σκυμμένο το κεφάλι.

Ο Στράτος, ο πρωτανιψιός του κυρ Παντελή, ήταν ένας ψηλός, μελαχρινός κι όμορφος έφηβος, δεκαεπτά χρονών, με το πνεύμα ανήσυχο και το αίμα να βράζει. Τα καλοκαίρια βοηθούσε τον θείο του στο μαγαζί κι έβγαζε το χαρτζιλίκι του. Ζούσε φτωχικά με τους γονείς και την αδερφή του σε ένα μικρό χωριουδάκι στη νότια πλευρά του νησιού, μα, όταν πέθανε ο πατέρας του, τον έφερε ο θείος του στη Διαλεχτή κι ανέλαβε να τον σπουδάσει. Ήταν τότε εννιά χρονών. Τώρα μένει στο δυαράκι πάνω απ' το σπίτι του θείου του, που βρί-

σκεται μεταξύ πλατείας και παραλιακού δρόμου. Του χρόνου δίνει εξετάσεις για πανεπιστήμιο και έχει ήδη ανεβάσει στροφές στο διάβασμα. Θέλει να περάσει Νομική και στη συνέχεια να ειδικευτεί στο Διεθνές Δίκαιο.

—Δε βλέπεις; Όλοι είναι μαζί του, ευκαιρία ψάχνει να μας εξοντώσει τελείως, σχολίασε ο Ευριπίδης απαντώντας στην παρόρμηση του Στράτου.

—Ο γιος σου μιλάει στο εργαλείο, ε; Κάνει καλό πατίνι, στράφηκε απότομα ο μπαρμπ' Ανέστης στον Σοροπάκια.

—Σκέιτμπορντ κάνει, τροχοσανίδα, όπως λέν' και στο χωριό μου, έτσι το λένε, μπαρμπ' Ανέστη, τον διόρθωσε ο Στράτος γελώντας.

Ο Σοροπάκιας έβγαλε να σκουπίσει στο πουκάμισο τα μικρά στρογγυλά γυαλιά του, όπως έκανε πάντα όταν ήθελε να παρατηρήσει προσεκτικά κάτι, τα ξαναφόρεσε και κοίταξε προς την πλατεία.

Ένας πιτσιρικάς, γύρω στα επτά, πήγαινε πέρα δώθε ανεβοκατεβαίνοντας πάνω σε ένα σκέιτμπορντ. Ήταν μεγάλο για την ηλικία του, αυτό όμως δεν τον ενοχλούσε καθόλου. Ίσα ίσα που καμάρωνε γι' αυτό, κάνοντάς τον να νιώθει ξεχωριστός.

Είδε τους μεγάλους που τον κοιτούσαν απ' το μαγαζί, χαμογέλασε κι άρχισε να κάνει φιγούρες, για να τους εντυπωσιάσει.

—Δεν το χορταίνει. Από πέρσι που του το 'στειλε η νονά του, δεν κάνει άλλη δουλειά στο σπίτι από το να πηγαινοέρχεται μ' αυτό το πατίνι. Μας έχει τρελάνει.

Τον κυνηγά κι η μάνα του, γιατί δεν έχει αφήσει τίποτα όρθιο στο σπίτι. Και καλά τα βάζα και τα γυαλικά, το θέμα είναι πως θα φάει καμιά μέρα τα μούτρα του, ειδικά στις σκάλες. Δε φοβάται καθόλου ο αφιλότιμος.

—Το 'χει ο Λεωνίδας, του επισήμανε ο Στράτος. Κοίτα τον! Αφού κάνει τέτοια κολπάκια από τώρα, σε λίγα χρόνια να τον δεις!

—Δεν ξέρω σε λίγα χρόνια, εγώ αυτό που ξέρω είναι πως εσύ μου τον ξεμυάλισες. Από τότε που σε πρωτοείδε με το πατίνι σου, μας έτρωγε νύχτα μέρα να του το πάρουμε. Ο Σοροπάκας γέλασε. Ότι και να του 'λεγες, ό,τι και να του 'ταζες, αυτός ήθελε πατίνι, σανίδα, πώς τη λένε.

—Σκέιτ, τροχοσανίδα, σκέιτμπορντ, διαλέγεις και παίρνεις, απάντησε γελώντας κι ο Στράτος.

Ο μικρός Λεωνίδας γλιστρούσε με ταχύτητα πάνω στο μάρμαρο καβάλα στον Πύραυλό του. Έτσι βάφτισε το σκέιτ του, έτσι έγραφε κι αυτό με άσπρα καλλιγραφικά γράμματα πάνω στο μαύρο φόντο: *ROCKET*. Όταν ρώτησε τον πατέρα του τι σημαίνει, εκείνος του απάντησε «πύραυλος ή ρουκέτα». Προτίμησε το πρώτο, μιας και δεν ήξερε τι σήμαινε το δεύτερο. Άλλωστε του άρεσαν οι πύραυλοι. Κοντά στις μπροστινές πορτοκαλί ρόδες ένα αφηρημένο σχέδιο λευκού πυραύλου ξερνούσε κόκκινες φλόγες και γκριζό καπνό που τύλιγαν τις πίσω ρόδες.

Έφτασε στα σκαλιά του δημαρχείου και προσπάθησε ν' ανέβει στο πρώτο σκαλί. Με επιδέξιες κινή-

σεις, ρυθμίζοντας κατάλληλα τα πόδια και το σώμα του, τα κατάφερε εύκολα.

Κάθε φορά προσπαθούσε να ανέβει όλο και περισσότερα σκαλοπάτια. Ήταν ο μικρότερος της παρέας από καμιά δεκαριά σκεϊτάδες που κάθονταν στην αριστερή μεριά της σκάλας του δημαρχείου, αλλά ο πιο ταλαντούχος. Όποτε κατάφερε να ανέβει ένα ακόμα σκαλοπάτι, έτρεχε με φόρα στου κυρ Παντελή φωνάζοντας στον Στράτο: «Τα κατάφερα, Στράτο, τρία σκαλιά με ένα σάλτο».

Ο Στράτος ήταν ο πρώτος που κυκλοφορούσε με το σκέιτ του τη Μούμια εδώ και χρόνια στους δρόμους και στα πεζοδρόμια της Διαλεχτής. Είχε δει στην τηλεόραση κάποτε να κάνουν street scating κι αμέσως κόλλησε. Ανεβοκατέβαινε σκάλες, παρτέρια, ζαρντινιέρες, χαντάκια, μαρμάρινες κουπαστές, έκανε μοναδικές φιγούρες κι άλματα· έστω κι ένα από τα κόλπα του να 'βλεπε ο κυρ Παντελής, θα μετάνιωνε την ώρα και τη στιγμή που του τ' αγόρασε.

Σιγά σιγά άρχισε να σχηματίζεται γύρω του μια ομάδα πιτσιρικάδων που λάτρευαν το σκέιτμπορντ. Έτσι, κόλλησε το μικρόβιο και στον μικρό Λεωνίδα και έμαθε μικρά μυστικά του αθλήματος στην ξαδέρφη του τη Μαρία, την κόρη του κυρ Παντελή. Ήταν το πρότυπο για όλη την ομάδα κι εξακολουθεί να είναι ακόμα και τώρα που αποτραβήχτηκε, για να αφοσιωθεί στο διάβασμα.

Την ημέρα που ο Λεωνίδας ανέβηκε και έκανε άλ-

μα απ' τα τέσσερα σκαλοπάτια, ήταν τόσος ο ενθουσιασμός της ομάδας, που η Μαρία, τρέχοντας με το σκέιτ της να προφτάσει το νέο στον ξάδερφό της, έπεσε πάνω του την ώρα που εκείνος σέρβιρε ένα λαχταριστό γαλακτομπούρεκο στον μπαρμπ' Ανέστη. Για πολλή ώρα ο γέροντας έγλειφε τα σιροπιαστά μoustάκια του και γλυκές βρисиές ακουμπούσαν στα χείλη του, μα δεν έβγαιναν παραέξω, μιας κι ο κυρ Πα-ντελής παραφύλαγε.

Τα σκαλιά του δημαρχείου ήταν το σημείο συνάντησης και το ορμητήριο των παιδιών της Διαλεχτής. Δεκαέξι μαρμάρινα σκαλιά, κομμένα στα δύο από ένα φαρδύ πλατύσκαλο, που έμελλε να γίνουν και η αιτία συνεχούς, σκληρής κόντρας της ομάδας των ποδηλατών και εκείνης των σκεϊτάδων. Το θέμα έχει ως εξής: Λίγο μετά την εκλογή του Μελιτζάνα ολοκληρώθηκε η κατασκευή ενός γηπέδου έξω από την πόλη, που απάλλαξε την πλατεία από τους ποδοσφαιρόφιλους· όμως οι καινούριες μαρμάρινες πλάκες συντέλεσαν οπωσδήποτε στην εμφάνιση της ομάδας των σκεϊτάδων. Οι ποδηλάτες εξοργίστηκαν γιατί προς στιγμήν είχαν πιστέψει πως η πλατεία ήταν πια δική τους, για να κάνουν τις κόντρες, τις κωλίες και τις σούζες με τα ποδήλατά τους. Εκείνος που ξεχώριζε από την ομάδα τόσο με το εντυπωσιακό του ποδήλατο, ένα ασημί bmx, όσο και με τις ριψοκίνδυνες φιγούρες του, ιδιαίτερα πάνω στα σκαλιά, ήταν ένα οκτάχρονο παιδί, ο Άρης, δεινός ποδηλάτης και ανιψιός του δημάρχου.

Όπως καταλαβαίνετε, οι σχέσεις των δύο ομάδων ήταν επιεικώς εχθρικές. Αν και θα μπορούσε κάποιος βάσιμα να ισχυριστεί πως όλοι οι καλοί χωράνε, μιας και η πλατεία ήταν αρκετά μεγάλη όπως και το μήκος της σκάλας, γύρω στα έξι μέτρα, εντούτοις καθεμιά ομάδα διεκδικούσε για τον εαυτό της ολόκληρη τη σκάλα του δημαρχείου και μεγαλύτερο μερίδιο από τον χώρο της πλατείας.

Θα ήθελα να αναφέρω κάποια θερμά επεισόδια που συνέβησαν ανάμεσά τους, όμως ο δήμαρχος βρίσκεται ήδη στην αίθουσα συνεδριάσεων του δημοτικού συμβουλίου και καλό θα ήταν να πάμε να δούμε τι συνέβη τελικά και χτύπησε ο συναγερμός.

Στην αίθουσα συνεδριάσεων του δήμου

—Ο ανόητος! Να ξεσηκώσει τον κόσμο πρωινιάτικα στα καλά καθούμενα. Ο δήμαρχος χτυπούσε νευρικά τα χέρια του πάνω στο μεγάλο οβάλ γραφείο της αίθουσας συνεδριάσεων του δήμου.

—Ε δεν είναι και λίγο πράμα, δήμαρχε. Εδώ μιλάμε για το σημαντικότερο κειμήλιο ολόκληρης της πόλης.

Ο αστυνομικός διευθυντής Γαλόνιας καθόταν στα αριστερά του δημάρχου και μιλούσε με σταθερή και ψύχραιμη φωνή, χαϊδεύοντας ταυτόχρονα το καπέλο του, που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

—Ακριβώς! Αυτό ακριβώς! Επειδή πρόκειται για γεγονός υψίστης σημασίας, χρειαζόταν λεπτός χειρισμός. Ο βλάκας!

Ο δήμαρχος είχε φουντώσει, το πρόσωπό του κατακόκκινο, ενώ η μύτη του ξανάδειχνε σαν μελιτζάνα. Στράφηκε στη διευθύντρια του μουσείου, που καθόταν στα δεξιά του, χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής του, δίχως να αλλάξει ωστόσο το ύφος του.

—Έπρεπε να τον ενημερώσεις πως σε περίπτωση κλοπής θα πρέπει να ειδοποιήσει εσένα πρώτα κι εσύ

εμένα. Χρειάζονται ψυχραιμία και λεπτούς χειρισμούς αυτά τα θέματα.

—Πάρα πολλές φορές τον είχα ενημερώσει, δήμαρχε, αλλά, όπως βλέπεις, είχα δίκιο. Δεν έκανε για νυχτοφύλακας του μουσείου. Ήταν αρκετά μεγάλος και ανεπαρκής, για να αναλάβει τέτοια ευθύνη. Η δόκτωρ Μοιραίου καθόταν με ίσιο, ακίνητο κορμί και τα χέρια σταυρωτά πάνω στο γραφείο. Ψηλή κι αδύνατη γυναίκα, κοντά στα εξήντα, με ένα πρόσωπο ξερακιανό, που δύσκολα σου αποκαλύπτει το τι νιώθει ή σκέφτεται. Ακόμα κι η φωνή της ακουγόταν ψυχρή, αχρωμάτιστη, ενώ η ματιά της κρυβόταν πίσω από τους χοντρούς φακούς των γυαλιών της.

—Και δε φτάνει που χτύπησε τον συναγερμό, ανέλαβε από μόνος του την πρωτοβουλία να καλέσει την αστυνομία, την πυροσβεστική, τα κανάλια, βγήκε ο αθεόφοβος στον δρόμο και το φώναζε... Αν με άκουγες, δήμαρχε, έστω και μια φορά! Σ' αυτό το σημείο τα χείλη της διευθύντριας τρεμοπαίξανε καθώς μιλούσε, φανερώνοντας την ταραχή της. Αυτό συνέβαινε συχνά όταν μιλούσε με τον δήμαρχο. Αν με άκουγες! Σ' το έλεγα συνέχεια, δε σ' το έλεγα; Ένα σου ναι και τον απέλυα στη στιγμή.

—Εμείς, δήμαρχε... εγώ νόμιζα πως με δική σου εντολή ειδοποιηθήκαμε και, μιας κι επρόκειτο για τόσο σοβαρό θέμα, έπρεπε να σπεύσουμε αμέσως, γι' αυτό και οι σειρήνες. Η φωνή του αστυνομικού διευθυντή Γαλόνια ακουγόταν απολογητική, όπως απολο-

γητική ήταν και η όψη του. Δεν τον έκανες όργανο της τάξης – κοντούλης, με κοιλίτσα και φαλάκρα, με δυο στρογγυλά μάτια σαν κουμπιά. Το διακριτικό που ξεχώριζε πάνω του δεν ήταν τα σιρίτια και τα γαλόνια στην αστραφτερή στολή του αλλά το τσουλούφι στο μέτωπο μπροστά που ορθωνόταν ακανόνιστο, κι όσο το έφτιαχνε με το χέρι, τόσο αυτό αντιδρούσε και ξανασηκωνόταν ακόμα πιο ακανόνιστο. Αρνιόταν ωστόσο πεισματικά να το κόψει, μιας κι ήταν η μοναδική τριχωτή όαση, το τελευταίο οχυρό που αντιστεκόταν με σθένος στην προέλαση της φαλάκρας.

—Φωνάξτε μου μέσα αυτό τον βλάκα!

—Αμέσως! έκαναν κίνηση να σηκωθούν διευθύντρια και αστυνομικός διευθυντής, όμως η κοιλίτσα του Γαλόνια σφήνωσε στο τραπέζι. Παρέμεινε στην καρέκλα του ισιώνοντας το τσουλούφι με σκυμμένα μάτια, ενώ η δόκτωρ Μοιραίου είχε ήδη βγει από την αίθουσα.

Έπειτα από μισό λεπτό ξαναμπήκε και πίσω της ακολουθούσε ένας μικρόσωμος ηλικιωμένος άντρας με σκυφτό το κεφάλι. Φορούσε μια γκριζα στολή και στα χέρια κρατούσε το καπέλο του.

Η δόκτωρ Μοιραίου ξανακάθισε στη θέση της, ενώ εκείνος στάθηκε λίγο παραπέρα, σχεδόν απέναντι από τον αστυνομικό διευθυντή. Πρώτος αυτός αποτάθηκε στον φύλακα με φωνή δυνατή και αυστηρή:

—Γιατί δεν ενημέρωσες τον κύριο δήμαρχο πριν χτυπήσεις τον συναγερμό;

—Μα σου τα 'πα και πριν, αστυνόμε, τα 'χασα μόλις αντιλήφθηκα να λείπει το κουτί απ' τη θέση του. Είχα περάσει αποκεί πριν από ένα τέταρτο. Θα μπορούσε να είχε φύγει ο κλέφτης ή οι κλέφτες, και αυτό που σκέφτηκα ήταν πως ο συναγερμός θα ξεσήκωνε την πόλη, άρα να τον πιάσουμε πριν ξεφύγει. Μπορεί και να ήταν μέσα στο μουσείο ακόμα, παρόλο που έψαξα καλά.

—Έλεγξες τις πόρτες;

—Μα σ' τα 'πα, αστυνόμε μου, ήταν κλειδωμένες. Τίποτα δεν είχε παραβιαστεί.

—Και ποιες ήταν οι εντολές σου; παρενέβη σε αυστηρό τόνο η δόκτωρ Μοιραίου. Δεν ήταν μόλις συμβεί κάτι να με ειδοποιήσεις αμέσως; Γιατί δε με ειδοποίησες;

—Τα 'χα χάσει, κυρία διευθύντρια.

—Μα αυτή ήταν η δουλειά σου, γι' αυτό πληρώνεσαι, για να φροντίζεις για την ασφάλεια του μουσείου κι όχι για να τα χάνεις.

—Έχετε δίκιο, κυρία... στάθηκα ανάξιος... μα... Όλη αυτή την ώρα ο φύλακας, το Φάντασμα, όπως τον ξέρουν οι περισσότεροι, έδειχνε φοβισμένος, στριφογυρίζοντας το καπέλο με τα δυο του χέρια. Η φωνή του έβγαινε βαριά, βραχνή κι αργόσυρτη. Το πρόσωπό του ρυτιδιασμένο, σκαμμένο από τον χρόνο, όμως τα μάτια του ζωηρά και σπινθηροβόλα, γατίσια, μαθημένα στο μισοσκόταδο της νύχτας.

—Είσαι ανάξιος!

Ο δήμαρχος χτύπησε τόσο δυνατά τη γροθιά του στο τραπέζι, που το καπέλο του Γαλόνια αναπήδησε, όπως και η δόκτωρ Μοιραίου στην καρέκλα της.

—Τι μου λες, ρε Φάντασμα. Ότι εξαφανίστηκε έτσι στα καλά καθούμενα το κουτί; Μήπως το άρπαξε κανένα φάντασμα στ' αλήθεια; Μήπως κοιμόσουν και δεν πήρες χαμπάρι; Και ποιος σου είπε να χτυπήσεις τον συναγερμό χωρίς να με ενημερώσεις πρώτα; Είσαι ανίκανος, ανάξιος κι αχάριστος. Αυτή την ευγνωμοσύνη μού δείχνεις; Όση ώρα ούρλιαζε ο δήμαρχος κατακόκκινος, τα τζάμια της αίθουσας τρίζανε. Η μπόρα ξαφνικά κόπασε.

—Όχι, δήμαρχέ μου, ποτέ δεν έχω κοιμηθεί εν ώρα υπηρεσίας, ούτε βγήκα καθόλου από το κτίριο ούτε είδα τίποτα ύποπτο. Να μου ρίξανε υπνωτικό σπρέι; Δεν ξέρω... δεν μπορώ να καταλάβω. Το Φάντασμα βρήκε το σθένος να απαντήσει στον δήμαρχο, ο οποίος μετά το ξέσπασμά του δεν ξανάστρεψε το βλέμμα προς εκείνον. Έμοιαζε να μην τον ενδιαφέρει η απάντηση και κοίταζε προς τα παράθυρα έξω προβληματισμένος.

—Κι αφού δεν καταλάβαινες, έπρεπε να βγεις να το φωνάζεις στον δρόμο; επενέβη ο αστυνομικός διευθυντής σε πολύ έντονο ύφος. Αφού μας ειδοποίησες, δεν υπάρχει αστυνομία να επιληφθεί του θέματος; Δεν...

—Αρκετά... τον διέκοψε σε πολύ ήρεμο τόνο ο δήμαρχος. Φτάνει! Ο χρόνος πιέζει, με αυτόν θα ασχοληθούμε αργότερα.

—Μπορείς να φύγεις, τον πρόσταξε αμέσως ο Γαλό-
νιας. Να μην ξεχάσεις να περάσεις από το τμήμα, για
να υπογράψεις την κατάθεσή σου.

—Και εντός της ημέρας περιμένω την έγγραφη ανα-
φορά σου, συμπλήρωσε η διευθύντρια του μουσείου.

—Μα...μάλιστα, αποκρίθηκε με σκυμμένο κεφάλι ο
φύλακας κι αποχώρησε από την αίθουσα.

Μόλις αποχώρησε το Φάντασμα, η διευθύντρια στρά-
φηκε στον αστυνομικό διευθυντή.

—Λέτε να εμπλέκεται στην ιστορία και ο ίδιος;

—Θα δούμε, δόκτωρ, θα εξετάσουμε όλα τα δεδομέ-
να, θα διασταυρώσουμε τις πληροφορίες και σύντο-
μα, δουλεύοντας μεθοδικά, θα φτάσουμε, είμαι σίγου-
ρος, στην απάντηση.

—Οι κάμερες ασφαλείας δεν κατέγραψαν τίποτα
ύποπτο;

—Το κοιτάζουμε κι αυτό. Ο ειδικός μας που ελέγχει
τα βίντεο σε μια πρώτη ματιά μάς είπε πως δεν κατα-
γράφηκε τίποτα, σαν να υπήρχε διακοπή ρεύματος.

—Παρακαλώ, παρακαλώ, διέκοψε και τους δύο ο
δήμαρχος. Μην αποπροσανατολιζόμαστε. Ο χρόνος
πιέζει και σε λίγο θα πιέζει κι ο κόσμος. Μπορεί να
φέρθηκε βλακωδώς το Φάντασμα, όμως δεν μπορεί
να είναι αυτός ο κλέφτης. Δεν τον βάλαμε χτες, είναι
πολλά χρόνια στο μουσείο.

—Συμφωνώ με τον δήμαρχο, είπε η δόκτωρ Μοιραίου,
μπορεί να είναι ανάξιος και προφανώς θα απολυθεί

(εδώ κοιτάξε προς τον δήμαρχο), αλλά για κλέφτη δεν τον κάνω.

—Οπότε, Γαλόνια, προχωράμε. Αυτό που θέλω να κάνεις άμεσα είναι να επικηρύξεις τους κλέφτες με το ποσό των πεντακοσίων χιλιάδων ευρώ. Θέλω να φανεί η αποφασιστικότητα της πολιτείας στην αντιμετώπιση του προβλήματος κι επιπλέον είναι κάτι που θα τονώσει την ψυχολογία των συμπολιτών μας.

—Πολύ σωστή κίνηση, δήμαρχε, επιδοκίμασε ικανοποιημένος με την αποφασιστικότητα του δημάρχου ο Γαλόνιας.

Ο δήμαρχος συνέχισε:

—Θέλω επίσης περιφρούρηση του μουσείου επί εικοσιτετραώρου βάσεως.

—Ασφαλώς, δήμαρχε. Πρέπει να αποτρέψουμε με κάθε τρόπο όσους επιχειρήσουν μελλοντικά κάτι παρόμοιο. Πρέπει ο κόσμος να νιώσει ασφαλής κάτω από την άγρυπνη παρακολούθηση της αστυνομίας.

Ο δήμαρχος τον κοίταξε, κι όταν ο Γαλόνιας σταμάτησε, ξαναπήρε τον λόγο με φωνή ήρεμη και σίγουρη:

—Θα ήθελα τώρα, Γαλόνια, να σου επιστήσω την προσοχή σε κάτι αναμφίβολα ιδιαίτερα σημαντικό, στο οποίο είμαι σίγουρος πως με την εξυπνάδα που σε διακρίνει θα δώσεις την πρέπουσα σημασία εξετάζοντας διεξοδικά κι επισταμένα το θέμα. Είμαι σίγουρος πως έχει περάσει απ' το μυαλό σου, αλλά για λόγους λεπτότητας ίσως περιμένεις να το ακούσεις

από μένα. Ο δήμαρχος δεν περίμενε απόκριση απ' τον αστυνόμο, που τον άκουγε ευλαβικά χαϊδεύοντας πάντα το καπέλο του στο τραπέζι, μόνο συνέχισε:

—Δε σου κρύβω πως υπάρχει στο μυαλό μου μια υποψία που ολοένα και μεγαλώνει. Όπως γνωρίζεις πολύ καλά, ένας απ' τους πρωταγωνιστές των αντιδράσεων στην κατασκευή του νέου μουσείου ήταν ο Χρυσοστόμου, ο πρώην διευθυντής του παλιού μουσείου. Ενδεχομένως λοιπόν να οργάνωσαν κάποια κίνηση, προκειμένου να υπονομεύσουν το έργο του δήμου κι εμού προσωπικώς. Ο δήμαρχος κοντοστάθηκε σε αυτό το σημείο και κοίταξε εξεταστικά τον αστυνομικό διευθυντή, σαν να 'θελε να ζυγίσει τις αντιδράσεις του.

—Δήμαρχέ μου, οφείλω να ομολογήσω ότι μου πέρασε κάτι τέτοιο απ' το μυαλό, όμως η αλήθεια είναι πως δεν έχει πρόσβαση στο νέο μουσείο και με βάση τα λόγια του φύλακα...

—Η πρόθεση εξασφαλίζει την πρόσβαση, τον διέκοψε ο δήμαρχος. Εδώ και χρόνια αυτός και η μικρή μειοψηφία του προσπαθούν ανεπιτυχώς να υποσκάψουν το έργο μου. Η εκδίκηση και η απελπισία συχνά οδηγούν σε ακραίες και τυφλές αντιδράσεις.

—Η αλήθεια είναι πως τα δύο τελευταία χρόνια είχε πυκνώσει τις επισκέψεις του στο μουσείο. Επανειλημμένα είχε ζητήσει να με δει, όμως ποτέ δεν τον δέχτηκα. Ο τρόπος με τον οποίο με υποδέχτηκε κατά τη διαδικασία παράδοσης του παλιού μουσείου ήταν απα-

ράδεκτος, πρόκειται για άνθρωπο θρασύτατο, συμπλήρωσε η δόκτωρ Μοιραίου.

Επικράτησε για λίγο σιωπή. Δήμαρχος και διευθύντρια μουσείου κοίταζαν τον αστυνομικό διευθυντή, μέχρι να καταλάβει πως περίμεναν μιαν απόκριση απ' αυτόν. Το κατάλαβε γρήγορα:

—Το σίγουρο λοιπόν είναι πως οι έρευνές μας θα στραφούν προς την κατεύθυνση που οδηγούν όλες οι ενδείξεις. Το συντομότερο θα καλέσω τον κύριο Χρυσοστόμου να του πάρω κατάθεση.

—Ίσως και να ήταν καλύτερα αρχικά να μη δώσουμε λαβή για σχόλια περί στοχοποίησης. Θα πρότεινα λοιπόν να τον επισκεφτείς ο ίδιος στο σπίτι του και με την ικανότητα που σε διακρίνει στους ελιγμούς να βολιδοσκοπήσεις σε πρώτη φάση τον Χρυσοστόμου.

Ο Γαλόνιας κούνησε συγκαταβατικά το κεφάλι χαμογελώντας. Έπειτα από λίγο:

—Με το δελτίο τύπου τι θα γίνει; Θα αναφέρουμε...

—'Ασ' το σ' εμένα αυτό, τον διέκοψε ο δήμαρχος σηκώνοντας το χέρι. Θα το συντάξω ο ίδιος και, πριν δημοσιευτεί, θα σ' το στείλω με φαξ. Έξω είναι ήδη ο Ποτάπιος και περιμένει. Τώρα που θα βγαίνεις, πες του να έρθει μέσα.

Ο Γαλόνιας το 'πιασε αμέσως ότι είναι ώρα να φεύγει, τράβηξε αρκετά πίσω την καρέκλα για να απεγκλωβίσει την κοιλιά και σηκώθηκε όρθιος.

—Θα φροντίσω να αδειάσει η πλατεία και να αποκατασταθεί ο ρυθμός της πόλης.

—Καλώς θα πράξεις, αστυνόμε, είμαι σίγουρος γι' αυτό. Καλή σου μέρα.

Ο Γαλόνιας πήρε το καπέλο του απ' το τραπέζι, υπέβαλε τα σέβη του κι αποχώρησε.

Έπειτα από ένα λεπτό η πόρτα στην αίθουσα συνεδριάσεων άνοιξε και μπήκε μέσα ένας μελαχρινός άντρας γύρω στα τριάντα πέντε, καλοντυμένος, που σε πρώτη ματιά πάνω του ξεχώριζε το επώνυμο λιλά πουκάμισο και το πανάκριβο ρολόι στο δεξί του χέρι. Περπατώντας αεράτος και χαμογελαστός χαιρέτησε και στη συνέχεια κάθισε στη θέση του αστυνομικού διευθυντή.

Χωρίς καθυστέρηση ο δήμαρχος έσκυψε μπροστά στο τραπέζι στηριζόμενος στους αγκώνες. Το ίδιο έπραξε κι η δόκτωρ Μοιραίου.

Την κουβέντα την άνοιξε ο δήμαρχος μιλώντας σε αρκετά ήρεμο τόνο:

—Λοιπόν, πρέπει να κινηθούμε άμεσα κι αποτελεσματικά. Δε χρειάζεται πανικός.

—Έβγαλες, δήμαρχε, καμιάν άκρη;

—Όχι, αλλά δεν είμαι διατεθειμένος να κάτσω με δεμένα χέρια. Πρέπει να περάσουμε στην επίθεση, κι αυτό θα το κάνεις εσύ.

—Σ' ακούω, απάντησε σοβαρός ο Ποτάπιος.

—Ήδη έπεισα τον Γαλόνια να στρέψει την έρευνα προς τον Χρυσοστόμου. Θα του κάνει μια πρώτη επί-

σκεψη στο σπίτι. Εδώ τώρα θέλω εσένα. Μέσα από την εφημερίδα και το κανάλι να καλλιεργείς καθημερινά κλίμα υποψίας εναντίον του, ώστε, όταν θα κληθεί από την αστυνομία, να έχει κορυφωθεί η προπαγάνδα μας και να έχει γίνει συνείδηση στον κόσμο η ενοχή του.

—Θέλουμε λοιπόν κατασκευή ενόχου, έκανε με συνωμοτικό χαμόγελο ο Ποτάπιος.

—Άσε τους ορισμούς, τον έκοψε απότομα ο δήμαρχος. Δεν καταλαβαίνεις ότι το θέμα έχει μεγάλη πολιτική σημασία; Θα αρχίσει να μας κατηγορεί για τα πεταμένα λεφτά που ρίξαμε στο μουσείο και δεν παρόχουμε στοιχειώδη ασφάλεια, θα νιώσει δικαιωμένος για όλα όσα μου καταλόγιζε και είναι υπαρκτός ο κίνδυνος να αυξήσει την επιρροή του. Πρέπει να του κόψουμε τον βήχα από την αρχή.

Ο δήμαρχος έμεινε για λίγο σιωπηλός κι έπειτα εξωτερίκευσε τον προβληματισμό του:

—Αποφεύγω να βάλω με τον νου μου τι μπορεί να συμβεί, αν έχει κλέψει εκείνος το κουτί.

Ο δημοσιογράφος άκουγε τον δήμαρχο δίχως να χαμογελά πια, δείχνοντας κι ο ίδιος αρκετά προβληματισμένος. Στο τέλος είπε:

—Πρέπει να στραφεί η κοινή γνώμη εναντίον του. Έχω και εικόνες αρχείου απ' τις παλιές κινηματογραφίες τους. Έχασε τη θέση του, η κατασκευή του νέου μουσείου δεν τον ωφέλησε, απεναντίας τον έβλαψε, οργή, δίψα για εκδίκηση, εντάξει, δεν είναι δύσκολο, το έχουμε!

Ο δήμαρχος, ακούγοντας τα λόγια του Ποτάπιου, έδειξε ικανοποιημένος. Έπειτα του είπε:

—Ανάλαβε τα δελτία τύπου, το δικό μου και της αστυνομίας. Πήγαινε στο γραφείο μου κι έρχομαι.

Ο Ποτάπιος υπάκουσε κι αποχώρησε. Στην αίθουσα έμειναν ο δήμαρχος κι η δόκτωρ Μοιραίου.

—Τι σκέφτεσαι; Εδώ και ώρα δε μιλάς, της είπε χαμηλόφωνα. Εκείνη έμενε παγωμένη κι ατάραχη στη θέση της.

—Σκέφτομαι ποιος μπορεί να το έκανε. Φοβάμαι, Γιάννη, φοβάμαι. Έπρεπε να μ' ακούσεις και να μ' αφήσεις να τον διώξω αυτό τον ανίκανο. Δε μ' άκουσες, ποτέ δε μ' ακούς. Σ' αυτό το σημείο τα χείλη της διευθύντριας άρχισαν πάλι να τρεμοπαίζουν.

—Μην ανησυχείς για το Φάντασμα, δεν είναι αυτός ο φόβος μου, έτσι κι αλλιώς ό,τι κακό ήταν να μας κάνει αυτός ο βλάκας, μας το έκανε ήδη. Τον άλλο φοβάμαι, τον Χρυσοστόμου, και πρέπει να τον βγάλω από τη μέση. Αν το καταφέρουμε αυτό, τότε νομίζω πως δεν έχουμε να φοβόμαστε τίποτα.

Ο δήμαρχος σηκώθηκε από τη θέση του, πλησίασε τη δόκτωρα Μοιραίου και τη χτύπησε ελαφρά στην πλάτη:

—Πάμε τώρα, της είπε με ήρεμη φωνή κι αποχώρησε, ενώ εκείνη τον ακολουθούσε με εμφανή τα σημάδια της ανακούφισης και της γαλήνης στο πρόσωπό της.